

élő személy tanításának egyik pillérét szeretném itt elmondani.

Egy köztünk élő emberét, aki nem politikus, nem tagja a Tudományos Akadémiának és más világi, vagy egyházi felekezetnek kitüntető címét sem viseli. Ő maga piarista tanárnak tartja magát, aki hitbéli elkötelezettségével járja az evangéliumi utat. Bizonyára sokak előtt nem ismeretlen neve sem; Bulányi György páteré, aki életével hitelesítette s hitelesíti ma is szavait, mondhatnám úgy is, hogy az ige hirdetését. Tőle hallottam ezt az akár nyelvújításként is jegyezhető szót: a kapzsi ellentétként megalkotott „adzsi”-t. Sokan vagyunk, mert magamat sem vonhatom ki ebből a többes számból, akiket olykor a többet birtoklás vágya vezet, de szerencsére még sokan vannak, akiknél az adás előbbre való. Ők azok, akik a kapni valamit, az adni valamit-tel gondolják ellensúlyozni.

Legyen az megfogható, elfogyasztható anyagi, vagy a lélek épülését szolgáló szellemi adomány. Számomra ezért a kapzsi mellett, az önzetlen adakozás igényét kifejező „adzsi” nyelvújító szó üzenete is lehet egy megállója az Egy csepp emberségnek. Már csupán csak a hegeli dialektika jegyében is.

A szerkesztő nem vállalkozott e szöveg közlésére a könyvben. Legyen hát itt ez is egy darabja emlékezésünknek.

MESE-SAROK



DOMBI ZSUZSA

A HARAMIÁK

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény özvegyasszony. Volt néki három haszontalan, lusta fia. Annyira lusták voltak, hogy naphosszat csak heverésztek az árnyékban, semmit meg nem mozdítottak volna. Szegény anyjuk dolgozott rájuk. Hamarosan elment az örök hazába, mert tönkretette a búslakodás. Azon búslakodott, hogy neki ilyen naplopó fiai vannak.

A fiúk megsiratták, eltemették.

A lustaságukon mit sem változtatott anyjuk halála. Továbbra is tunyán nyúltak el a nagy fa alatt, az udvarban. Így ment ez két álló napig. Harmadik napon bekiabál a konyhába a legidősebb:

- Édesanyám, ehetnék!

A másik kettő rádupláz:

- Mi is!

Csend. Senki nem válaszolt. A legkisebb gondolkodott cseppet, ... (soha még nem tett ilyet) de mivel nagyon fárasztó volt, hamar abbahagyta.

A középső fiú is gondolkodott, és rájött:

- Anyánk nincs már velünk. Nem tud nekünk ételt hozni.

- Mi lesz most? – kérdezte a legkisebb

- Magunknak kell elkészítenünk – válaszolt a bátyja.

De mozdulni senki nem mozdult. Várták mindhárman, hátha a másik kettő majd hoz nekik ennivalót. Eltelt még egy nap étlen, szomjan. Akkor már annyira éhesek voltak, hogy bevonultak az éléskamrába, és mindent felfaltak, amit ott találtak. Utána ott folytatták, ahol előtte abbahagyták, a fa alatt.

Ismét eltelt három nap, s megint bementek a kamrában, de persze ott már semmit nem találtak.

- El kell mennünk dolgozni – jelentette ki a legidősebb.

- Az, borzasztó lenne – mondta egyszerre a másik kettő.

- Inkább csapjunk fel haramiának – indítványozta a középső.

Ezt mind a hárman nagyon jó ötletnek tartották.

- Akkor nem kell dolgoznunk? Mert ha arra gondolok, hogy ásnom, vagy kapálnom kell, kiver a hideg veríték – mondta a legkisebb.

- Nyugodj meg, a haramiák soha nem dolgoznak – válaszolt a bátyja - de nem ám, csak esznek, isznak, mulatoznak.

- Akkor jó. Kezdhetjük.

- A haramiák nem otthon esznek, isznak, mulatoznak, hanem van egy titkos tanyájuk. Ott őrzik a kincseiket – oktatta tovább a testvére – azt a helyet csak ők ismerik, senki nem tudja, hol van.

- Nekünk is kell egy titkos tanya – mondták egyszerre.

Volt egy mély pince a szőlőjükben, úgy döntöttek az lesz a titkos bújóhely. Hiába kutattak, kerestek, egy fia kincset sem találtak.

- Nem baj, legalább nem kell őrizni – állapította meg a legkisebb.

Míg élt az anyjuk, szépen rendbe tette a szőlőt. A pince körül mindenütt telve voltak a tökéek érett fűrtökkel. Megtömték hát a hasukat édes szőlővel s leheveredtek aludni. Amikor felébredtek a legidősebb testvér így szólt:

- Minden titkos bújóhely el van hanyagolva, ezt a gyerek is tudja. Ha nem szedjük le a szőlőt, és nem préseljük ki, elhanyagoljuk a szőlőt, rá fognak jönni, hogy ez a mi titkos bújó helyünk.

Szépen leszüretelték a szőlőt, kipréselték, megtöltötték a hordókat. Utoljára elmosogatták az edényeket. Forrhat a bor kedvére.

- A ház körül is rendet kéne tenni, mert ha látják, hogy senki nem törődik vele, kitalálják, hogy itt vagyunk fent a szőlőben – okoskodott megint a bátyjuk.

Lementek hát, s rendbe hoztak mindent. Házat kitararították, udvart felseperték, szennyes ruhát kimoszták.

- Most már igazi haramiák vagyunk, senki nem sejtí, hol a titkos tanyánk – mondta nem egyszer örömmel a legfiatalabb fiú.

A bújóhelyük körül a szőlőt, ahogy kell, gondozzák azóta is, a házuk táját rendben tartják, hogy senki meg ne tudja, hogy ők valójában veszedelmes haramiák, akik nem dolgoznak, csak esznek, isznak, mulatoznak.

Kincset ugyan nem őriznek, de nem is szeretnének semmit őrizni, hiszen az csak-csak munka. A munkát pedig messze elkerülik mind a hárman.

Dombi Zsuzsa hat gyermekes édesanya, háziasszony és 18-szoros nagymama, a Bokor közösség hűséges tagja. Egy kicsi somogyi faluban éldegél, és mesék pattannak ki a fejéből. Könyveket is írt, és most újabb ötlete támadt: egy weboldal, ahol legújabb meséit közzéteszi, hogy anyukák, apukák és gyerekek olvashassák akár esténként, akár reggelként.

No, de mit mond a nagymama a meséiről?

„A feledékenység általában nem jó, de vannak az életben kivételek.

Szokás volt nálunk, hogy nyugalmasabb estéken meséltünk a gyerekeinknek. Hol a férjem, hol én. Jött az unokakorszak, akkor az unokák hallgatták, ha nálunk voltak. Többször előfordult, hogy egy-egy történetet szívesen meghallgattak volna újra. Csakhogy nem emlékeztem már, hogy is volt.

Úgy oldottuk meg, hogy leírtam, s ha már leírtam, akkor könyv is lett belőle.

Az első kötet 1999 – ben látta meg a nyomdagépet, Tibor fiam segítségével. Legfiatalabb gyermekünk Géza még otthon volt, így rajta próbáltam ki a meséket. Nagy türelemmel végighallgatta, és véleményezte valamennyit. Némelyikhez rajzolt is. Későbbi kötetekbe a rajzolni szerető unokáim is küldtek képeket.

Az alapgondolat azonban az, hogy a gyermek fantáziájában és fantáziájára bízva, csak kevés legyen benne a rajz.



Fontosnak tartom azt is, hogy erőszakmentes, és jó megoldásokat sugalmazó legyen a mese. Talán a félelmeket is sikerül alkalmanként csök-

kenteni kisgyermekünk lelkében.

Nincs kiválasztott, megcélzott korosztály, talán szerencsés, ha anyu, vagy apu mesél, mert akkor lehetnek kérdések, alakulhatnak beszélgetések a téma kapcsán.

Arra a kérdésre, hogy mikor és hogyan jutnak eszembe a mesék, nem tudok válaszolni. Egy esemény, egy látvány, egy benyomás, vagy találkozás, mind-mind alkalmas arra, hogy ötletet adjon. A képzelet szárnyakat kap, ha engedünk neki időt. Szerintem mindenkinél így működik.”

Minden kedves Olvasónknak békés, boldog és Isten Országának építésében sikeres Új esztendőt kíván:

a Szerkesztőség!